

MİRGÜN

GABAS

MİRGÜN CABAS

2001
ESKİ TÜRKİYE'NİN
SON YILI

© 2017, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2017

2. basım: Eylül 2017, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Editör: Emre Taylan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ, Mert Tokur

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Kitap ve kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Çizimler: Cem Dinlenmiş

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-3510-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750735103

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 31730

MİRGÜN CABAS

2001
ESKİ TÜRKİYE'NİN
SON YILI

İNCELEME

♥can

MİRGÜN CABAS, Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi mezunu. Gazeteciliğe 1993'te *Milliyet* gazetesinin Ankara bürosunda başladı, 1996'da ATV'de televizyona adım attı. Başkentte siyasi parti, başbakanlık ve parlamento muhabirliği yaptı. 1998'de çalışmaya başladığı NTV'de çok sayıda bülten ve farklı formatlarda program hazırlayıp sundu, kanalın haber merkezini yönetti. NTV'deki *Mirgün Cabas'la Her Şey* programını, Artı 1 TV ve CNN Türk'te sürdürdü. *Milliyet* gazetesinde yazarlık, *GQ Türkiye* dergisinin yayın yönetmenliğini yaptı.

“Baba, kitap nasıl gidiyor?”

Leyla'ya...

İçindekiler

Buraya Nereden Geldik?

s. 13

1

**Anayasa
Kitapçığı
Havada,
MGK Şokta,
Kriz
Kapıda**

s. 24

2

**Meşhur 2001
Krizi: Borsa
Dipte, İşsizlik
ve Dış Borçlar
Zirvede**

s. 38

3

**Ve Krizin On
İkinci Gününde
Kurtarıcı
Uçaktan İner**

s. 50

4

**Protesto
Eylemleri:
Yazarkasayla
Tarih Yazan
Esnaf, Ecevit'e
Karşı**

s. 70

5

**18 Özel
Banka Battı,
Devletin Zarar
Hesabı
Çok Karıştı**

s. 76

6

**Yolsuzluk
Operasyonları:
Beyaz Enerji,
Albayraklar,
Balina,
Matador...**

s. 102

7

**Koalisyon
Hükümetinin
Askerle
Bir Dargın
Bir Barışık
Günleri**

s. 150

8

**Ecevit'in Sağlık
Durumu:
Sağlıklı mı,
Hasta mı, Sadece
Bakımsız mı?**

s. 166

9

**Bir 2001
Efsanesi: Uşak'ın
Narlı Köyüne
İnen UFO**

s. 184

10

**Fransa'yla
Ermeni
Soykırımı
Gerginliđi ve
Yine UFO'lar**
s. 190

11

**Bir TÜSIAD
Nostaljisi:
Hükümetin
Sertçe
Uyarılabildiđi
Günler**
s. 196

12

**11 Eylül
Saldırıları,
Afganistan
Harekâtı ve
Ankara'da Bir
Sonbahar**
s. 206

13

**Bir Uluslararası
Kriz Klasığı:
On Binlerce
Göçmen
Türkiye'de**
s. 234

14

**Ve
14 Ağustos 2001:
AKP'nin
Resmî
Kuruluş
Tarihi**
s. 238

15

**Gülen ABD'de,
Cemaat
Faaliyette,
Siyasiler
Savunmada**
s. 288

16

**28 Şubat'ın
Dördüncü
Yılında
İrtica
Tartışmaları**
s. 316

17

**CHP 2001:
Baykal Şeyh
Edebali'ye,
Muhalifler
İnönü'ye Sarıldı**
s. 326

18

**Uzanlar, İç ve
Dış Düşmanlara
Karşı Atakta**
s. 352

19

**Ekonomik Kriz
Günlerinde
Kapkaç Dalgası**
s. 362

20

**PKK İçin Durgun,
Güneydođu İçin
Nispeten
Sakin
Bir Yıl**
s. 368

21

**Siyasi
Danslar
Eşliđinde
İdam Cezası
Tartışmaları**
s. 380

22

**Diyarbakır
Emniyet
Müdürü
Gaffar
Okkan
Suikastı**
s. 388

23

**F Tipi Protestoları
ve Ölüm
Oruçlarının 2001
Bilançosu:
41 Ölü**
s. 394

24

**Sokakta ve
Cezaevlerinde
Mafyanın
“Popüler”
Yılı**
s. 404

25

**Bir Tuhaf
Baskın:
Çeçen
Eylemciler
Swiss Otel’de**
s. 428

26

**Mecliste
Komisyon
Kilitleyen
Madde:
Evlilikte Mal
Paylaşımı**
s. 432

27

**Fatih
Terim’in
Floransa
ve Milano
Maceraları**
s. 438

28

**Medya, Magazin,
Karambol: Reha
Muhtar, Televole,
BBG veee Daha
Fazlası!**
s. 458

29

**Kapanan
Gazeteler, İşsiz
Gazeteciler,
Ankara’da Nafile
Turlar**
s. 478

30

**Dijital Çađın
Derinliklerine
Dođru: 900’lü
Hatlardan
İnternete,
ICQ’dan MSN’e**
s. 484

31

**2001’den
bugüne
medya:
İşte bizim
hikâyemiz**
s. 500

Kim Kimdir?

s. 532

**Buraya
Nereden
Geldik ?**

Bu kitabı yazma fikri ortaya çıktığında, başkanlık sistemini getiren anayasa değişikliği henüz ufukta bile görünmüyordu. Kitabı bitirdiğimde referanduma birkaç gün kalmıştı. Yazmayı en sona bıraktığım giriş yazısını ise referandumun ertesi günü yazıyorum. Eski Türkiye'nin bir metafor olmaktan çıkıp siyasal bir gerçek haline geldiği günde yani...

Yeni Türkiye'nin tabelası 2017'de çakılsa da eskisinin sonunu 2001'e tarihlemekte tereddüt etmiyorum. 2001, Adalet ve Kalkınma Partisi'nin (AKP) kurulduğu yıl... AKP'nin iktidarda olmadığı son yıl... 2002 yılının son aylarında başlayacak AKP iktidarının hızla yaklaştığı ama bundan partinin kurucularının bile henüz emin olamadığı yıl...

Bu bir anı kitabı değil. Arşivlerden, haberlerden yola çıkıp 2001 yılını elden geldiği kadar nesnel bir dille bugüne taşımaya çalıştım. Çalışırken haber arşivlerinde çok uzun zaman geçirdim. Soğukta uyuyakalıp donanlar gibi, az daha ben de eski haberler arasında tatlı bir uyuşukluğa teslim olup kitaba ve günümüze dönemeyecektim. Sanırım kitabın fikrinin ortaya çıkmasıyla yazılması arasında iki yıla yakın süre geçmesi bu yüzden.

Taradıklarım, gazetecilik yaptığım döneme dair haberlerdi. Karşıma çıkan haberlerin bir kısmı tanıdık, bazıları, "Vay canına, bu da olmuştu," dedirtti. Bazılarıysa tamamen aklımdan silinmiş. Her şey hızla akıp giderken

dönemin yetişkinlerinin çoğunun unuttuğu, gençlerinin çoğunun da haberdar bile olmadığı bir dönemi bugüne taşımaya çalıştım. 2001 yılının aktörlerini tanımayanlar için kısa biyografiler de yazdım. Bunu yaparken benim de şaşırduğum şeyler oldu. Örneğin cumhurbaşkanlığının sona ermesinden yalnızca aylar sonra, Süleyman Demirel'in siyasetteki etkisinin tamamen kaybolduğunu görmek gibi...

Gazete arşivlerinin yanı sıra, blogları, haber sitelerini, meclis tutanaklarını döneme dair kitapları tarayarak 2001 yılından 30 başlığı bir araya getirdim. Bu başlıkların kiminde olaylar anlatılıyor, kiminde süreçler, bazısında da kişiler... Bölümler sadece siyaset ya da ekonomiden ibaret değil. Resim tam olsun, kıyaslanacak alanlar eksik kalmasın diye futbol, kültür, magazin ve televizyon dünyası gibi alanları da kapsamaya çalıştım.

Kitap için 15 kişiyle röportaj yaptım. Dönemin aktörleriyle ve tanıklarıyla konuştum. Konuştuklarımın bazısına somut bir olayı, bazılarında da bir dönemi anlattırdım. Bölümlerin aralarında bu söyleşileri göreceksiniz.

Özetle, elinizdeki kitabın anlattığı şu: AKP iktidarından önceki Türkiye neye benziyordu? Türkiye nasıl değişti? Bazı şeyler nasıl da hiç değişmemiş? Her şey başka türlü olabilir miydi?

Ve tabii asıl soru: Biz buraya nereden geldik?

28 Şubat 1997'de ATV'nin Ankara bürosunda muhabirdim. Sabah başlayan Milli Güvenlik Kurulu (MGK) toplantısı uzadıkça uzamış, gece yarısı geçilmişti. O toplantıda bir hesaplaşma yaşanacağını herkes biliyordu. O gün bitmek bilmeyen toplantı için bütün kanallar gibi biz de hazırlıklıydık. Çankaya Köşkü'nün kapısında bir canlı yayın ekibi, büroda da yayına hazır bir kadro vardı.

Toplantının bittiği haberi geldiğinde bürodaki herkes faks makinesinin başında toplandı. MGK bildirisi her zaman olduğu gibi alfabetik sırayla bütün yayın organlarına fakslanacaktı ve ATV, Anadolu Ajansı'yla (AA) birlikte bildiriye ilk alacaklardan biriydi. Bildirinin ucu faks makinesinin ağzından çıkmaya başladığında kanalın Ankara tem-

silcisi Baki Şehirlioğlu'yla bildiriyi hızla okuduk. Bazı yerlerin altını çizdik, o, vurgulamam için birkaç şey söyledi ve stüdyonun ışıkları yandı. MGK bildirisini canlı yayında izleyicilere aktarmaya başladım: “Şubat'ta başlayan toplantı marta sarktı. 28 Şubat'ta başlayan toplantı 1 Mart'ın ilk saatlerinde bitti...”

28 Şubat'ın başlama vuruşu yapılmıştı.

Askerin o gün Erbakan'ı masa başında şıpır şıpır terleten baskısı, yayılarak ve derinleşerek bütün Türkiye'yi etkisi altına alacaktı. Askerler kâh ne yaptığını bilen kâh hesapsızca saldırganlaşan bir tavırla önlere geleni dümdüz edecekti. Ya da ettiğini sanacaktı...

Ülke, zihnen olgunlaşmamış, genç irisi bir çocuğun elindeki oyuncak bebeğe dönmüştü. Kolu bacağı bükülüp habire saç çekiliyordu. Askerler uzlaşma nedir bilmiyor, açıklama kabul etmiyor, sözlerinden dışarı çıkılmasını istemiyordu. Siyaset, medya, bürokrasi için askerlik başlamış, mantık bitmişti.

Bugünden baktığımızda bütün yapılanlarda ve dönemin ismi bilinen komutanlarında bir sarsaklık da vardı. Komutanların tavır olsun diye Erbakan'ın verdiği yemekte rakı içtikleri, gazete patronlarını, “Yollayayım mı oraya da iki general!” diye tehdit ettikleri günlerdi. Her şey ezbere dayanıyordu... Çok kişinin canını yakan ama neticede Demirel'in, Ecevit'in, Erbakan'ın ellerinde eriyen, bu arada onları da eriten bir darbeydi.

Siyasetçiler kadar basın için de zor bir dönemdi. Komutanlar basını rahat bırakmıyordu. Özellikle Kürt meselesi konusunda, güvenlikçi politikalarda gedik açacağı düşünülen her haber, askerlerin homurdanması ve şikâyetiyle sonuçlanıyordu.

“Askerî kaynaklar” o güne kadar haber merkezlerine PKK'ya yapılan operasyonların görüntülerini iletirdi. 28 Şubat'la birlikte bunlara irticacıların, cemaatlerin, hocaların gizli kamerayla çekilmiş görüntüleri de eklenmişti. “Seçilmiş” gazete ve televizyonlardan bunları yayınlamaları ve irticayla mücadelede rol almaları bekleniyordu.

Az gelişmiş ya da çok gelişmiş her ülkede, her dönemde iktidarın basınla ilişkisinin sorunlu olduğu bir sır değil. Türkiye’de de durum hiçbir zaman farklı olmadı. İktidarla basın arasına neden çizgi çekilemediğinin sebepleri malum. Dinç Bilgin’le yaptığım röportajda bir kez daha göreceksiniz bunu. Ama 1990’ların sonunda iktidarı kullanan askerlerle siyasetçilerin, basına yaklaşımlarında temel bir fark vardı. Her ikisi de talepkârdı ama askerler her zaman daha hoyrattı. Askerlerin, bırakın muhabirleri, anlı şanlı gazetecileri komplolarla nasıl yerlerinden ettiklerini biliyoruz. O günün siyasetçilerineyse bugünkülerle kıyaslanırsa ancak “kaptisli” denilebilir.

Ankara’da gazetecilik yapmış, bugün siyaset sahnesinden çekilmiş her liderle mesaisi olmuş bir gazeteci olarak söyleyebileceğim budur. Yaptığı haberle bir siyasetçinin canını sıktığı için işten atılmış bir gazeteci yoktur dersem yalan olur belki ama bunun en azından kural olmadığını rahatlıkla söyleyebilirim.

Başbakanlığı sırasında Floransa’da bir Avrupa Birliği (AB) toplantısında yaptığım haberle Mesut Yılmaz’ın canını sıktığımı hatırlıyorum mesela. “AB karşısında hayal kırıklığına uğramadı çünkü zaten pek bir beklentisi yoktu,” demiştim. Kızıp kanaldan birilerini aradıklarını duymuştum ama kimse de ağzını açıp bir şey söylememişti. Onun gezilerine katılmaya da devam etmiştim. Çiller ve Yılmaz, siyaset oyununu basınla oynamayı en fazla seven liderlerdi ama başlıca faaliyetleri patronlarla kulis, köşe yazarlarıyla manipülasyon yapmaktı.

28 Şubat’tan bir anıyla başlayıp lafı askerlere ve o günün siyasetçilerine getirme sebebim herhalde açıktır. O günle bugünü, o günkülerle bugünkülerle kıyaslama ihtiyacı... demek eksik olur. Değişen sadece isimler, yüzler değil çünkü. O günden bugüne ulaşabilenler de kendi içlerinde çok değişti.

Yeni kurdukları partide asla bir lider diktatoryası oluşmayacağı sözü verenlerin, “Ülkeyi hiç kimsenin muz cumhuriyetine dönüştürmeye hakkı yoktur,” diyenlerin

nereye geldiğini görüyoruz ama nereden geldiklerini bilsek, hatırlasak fena olmaz.

Eski-Yeni Türkiye meselesine gelince... “Yeni Türkiye” ifadesi kimilerine çok kullanışlı, kimilerine çok sevimsiz, kimilerine çok anlamlı geliyor. Öyle ya da böyle bir Yeni Türkiye gerçeği var. Ama hemen her konuda olduğu gibi bu da herkesin sahip çıkıp aynı anlamı yüklediği bir kavram değil.

Bu yeniliği, “Yeni Türkiye”nin kazananları üzerinden okuduğunuzda bir de kaybedenlerin olduğu kesin. Kalkınmışlık deseniz, protesto için Osmangazi Köprüsü’nü kullanmayanların olduğu bir ülkede, yeninin herkese aynı şeyi hissettirmedeği belli... Yeniyi, tarihî mirasa sahip çıkmakla açıkladığınızda, yaldızlı mobilya ve kaftan görünce coşmayanlara bunu beğendiremezsiniz... Dünyaya ayar veren, bölgesel güç haline gelmiş bir Türkiye, “Yeni Türkiye”dir deseniz... Demeyin daha iyi...

“Eski Türkiye de pek matah bir yer değildi ama...” diye cümleye başlayıp yarıda bıraksam, herkesten bu cümleyi tamamlayacak birkaç kelime çıkar. Merak ediyorum, kaç kişi bu kitabı okuduktan sonra da o cümleyi aynı şekilde tamamlar?

“Biz buraya nasıl geldik?” sorusu ayrı ve zor bir soru ama, “Biz buraya nereden geldik?” sorusunu cevaplamak daha kolay.

Mesela “Yeni Türkiye”nin ilk yıllarından bir sahne geliyor gözümün önüne. Banu Güven’le birlikte NTV’de 24 Saat programını yapıyoruz. Gece kanaldan el ayağın çekildiği saatlerde, bugün neredeyse orta çaplı bir haber merkezi kadar kalabalık bir kadroyla gece bülteni hazırlıyoruz. Çalışırken bütün ekip fazlasıyla eğleniyoruz, baskılardan şikâyet etsek de işimizi zevkle yapıyoruz. Ortada Maliye Bakanı Kemal Unakıtan’ın İstanbul’da orman arazisine yapılmış bir evi olduğuna dair bir haber var. Bunu sormak için bakanı arıyoruz. Telefonla canlı yayına katılmayı kabul ediyor. Yayında Banu’yla Unakıtan’ı sıkıştırmaya çalışıyoruz, o da benim mal varlığımı sorarak karşılık veriyor. Sorularımızı sorup yayını bitiriyoruz.

Bugünden 15 yıl sonra, 2017 yılında yaşanmış benzer bir anıyı anlatacak kimseyi bulamayacaksınız.

Birkaç sebeple... Artık kimseye cevallik yapsın, yanında bir fark yaratsın diye ekran emanet edilmediğinden... Hiçbir TV programı bu kadar kalabalık ve nitelikli bir kadroyla yapılmadığından... Hiçbir ekip bu kadar eğlenmediğinden ve haber merkezleri artık en kalabalık saatlerinde bile mezarlığa benzediğinden... Bugün bir bakanın yolsuzluk iddiasına cevap vermek için yayına katılması bir yana, iktidarla ilgili yolsuzluk haberi yapmak, kategorik olarak yasak olduğundan...

O günkü Kemal Unakıtan yayını patronunda tedirginlik yaratmıştı, diye hatırlıyorum. Ama bize yansıması şakayla karışık olmuştu. Tam bu sözlerle değilse bile, "N'apıyorsunuz, batıracak mısınız beni?" kıvamında bir serzeniş... Bugün olsa, o patronun sesi, ancak bir yıkıntının altından gelir, "Orada kimse var mı?" sorusuna cevap verecek mecali bile olmaz.

Biraz daha geri gidelim. 2001 Krizi sırasında haber kanallarının ekranlarında kesintisiz ekonomi yayınları yapılıyor. Gece gündüz biri bitiyor, diğeri başlıyor. Hükümette en ağır laflar ediliyor, "kurtarıcı" Kemal Derviş bile, "Bu son fırsatımız," dediği için yerden yere vurulabiliyor. Hükümetin tek derdi var: her ekonomi haberinde kullanılan para sayma makineleri... "Makinelerde sayılırken gösterilen dolarlar halkta umutsuzluğa yol açıyor, bu görüntüleri kullanmasanız olmaz mı?"

2017 yılında ekonomi, ağır bir krizden geçiyor. İşsizlik, tarihin en yüksek oranında, enflasyon son 10 yılın en yüksek seviyesinde. Makyajlanmamış ekonomik gösterge, batmaktan korkmayan şirket yokken patronlar, bırakın ekranı, kendi aralarında bile krizden söz etmekten korkuyor.

28 Şubat'ta ve öncesinde askerın haşın oluşunu söylemiştim. AKP iktidarının ilk yıllarına kadar uzanan bir haşinlikti bu. Kendini en çok gösterdiği alanlardan biri de Kürt sorunuuydu. Tartışma programlarında konuyu ele aldığımızda bizi de bir düşünce alırdı: Bir tanecik olsun Kürt

tartışmacıyı programa nasıl çıkaracağız? Daha program bitmeden komutanlardan gelecek telefonları nasıl engelleyeceğiz? Çözüm genellikle Kürtlere ekranda liberalleşme vekâlet etmesiyle bulunurdu...

Bu kitap için arşiv taramaya başladığımda neredeyse PKK'nın Avrupa'daki yöneticilerinin bile yayına bağlanabildiği bir özgürlük dönemi yaşanıyordu. Kitabın giriş yazısını yazarken ise HDP'nin eş genel başkanları tutuklu... Kürtleri ekrana çıkarmak bir yana, varlıklarını anmak yine yasak... Askerin esamisinin okunmadığı bir dönemde bu kez siyasileri yasaklayanlar, başka siyasiler...

Bu kitabın yayına hazırlandığı günlerde TRT arşivinden geniş bir seçki internet üzerinden izlenmeye açıldı. Merak edip izleyenlerde bir nostalji havası, gazetelerde haberler... TRT'nin birleştiriciliği, kısıtlı yayın saatlerine rağmen içerikteki çok renkliliği, siyasi tartışma programlarındaki katılım, sokak röportajlarında bile kullanılan dilin seviyesi...

TRT arşivinde izlediğimiz yüzlerin pek çoğu ya emekli oldu ya hayattan ayrıldı. Arşiv görüntüleri bize başka bir dünyanın sesi gibi geliyor. Oysa o kadar uzağa gitmeye gerek yok. İmkân olsa da 2000'lerin ilk yıllarına dönüp haber kanallarının ekranlarına bir baksak... O günlerde izlemeye doyamadığımız, bugün hâlâ hayatta, görüşleri hâlâ geçerli, hâlâ temsil niteliği olan kimlerin ne zamandır ekranda görünmediğine baksak... Nostalji için 1980'lerin TRT'sine dönmeye gerek olmadığını görürüz.

Bir şey daha... Dediğim gibi bu kitabı gazete arşivlerini tarayarak yazdım. *Hürriyet*, *Milliyet*, *Radikal*, *Sabah*, *Yeni Şafak* arşivlerinden yararlandım. Kitapta kullanılan haber alıntıları da bu gazetelerden yapıldı. Haberleri birleştirence, 2001 yılının Türkiye'si neye benziyordu, ortaya çıktı. Şimdi merak ettiğim bir şey var: Diyelim 15 yıl sonra bir başkası, 2017 yılının Türkiye'sini anlatmak için arşivleri tarasa, bugünün gazetelerini, bugünün haberlerini kullanarak bugün yaşadığımız Türkiye'yi anlatmaya ne kadar yaklaşabilir acaba?

“Türkiye nasıl değişti? Bazı şeyler nasıl da hiç değişmemiş? Her şey başka türlü olabilir miydi? Ve tabii asıl soru: Biz buraya nereden geldik?”

Mirgün Cabas, 2001’in, Eski Türkiye’nin son yılının hikâyesini anlatıyor. Önce iktidarın, sonra düzenin, nihayetinde rejimin değiştiği bir sürecin sıfır noktasında ne vardı?

Masadan havalanıp krize konan anayasa kitapçığı... Başbakanlık önünde sraya giren protestocular... Banka enkazları vardı. *First class* kaçıp ekonomi sınıfında polislerin arasında geri getirilen işadamları... İsimlerinden fal tutulan yolsuzluk operasyonları... Piyasaların görevden aldığı bakanlar... “Başbakan sağlıklı mı yoksa sadece bakımsız mı?” tartışmaları vardı. TUSİAD’ın her konuda fikrinin olduğu ve bunları açıklayabildiği günler... “Tek kişi partisi olmayacağız,” diyen AKP’nin Anayasa Mahkemesi sayesinde “normal doğum”la dünyaya gelişi... Askerlerin siyasetçilere bitmeyen kını...

Tüm bunların arasından uzaylıya taş atan köylü, İtalya’ya Fiorentina biletiyle gidip Milan üzerinden dönen Fatih Terim, “profesör” lakaplı kapkaçılar, konuklarına, “Efendim siz şarlatan mısınız?” diye soran *anchorman*’ler, mallarını karılarıyla paylaşmak istemeyen ama dondurulmuş embriyoya miras bırakma peşindeki milletvekilleri, Öcalan’ı İmralı’dan kaçırma teklifini reddeden PKK’lılar, cezaevinde kafa kesen çeteciler bize bakıyor.

Aktörlerinin ve tanıklarının da katkılarıyla 31 kısım tekmlî birden, Eski Türkiye’nin yoğun bakımdaki günlerinin hikâyesi...

